

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!



Kitlelerin İsyanını Marksizm-Leninizm-Maoizm Bayrağı Altında Örgütleyin!

2025 1 Mayıs'ında, biz Enternasyonal Komünist Birlik (ICL) olarak, coşkulu komünist bir tutkuyla Sınıfımızı, yani uluslararası proletaryayı ve dünyanın tüm ezilen uluslarını ve halklarını selamlıyoruz. Uluslararası Komünist Hareket'teki silah yoldaşlarımızı, ortak hedefimiz olan komünizm uğruna yürütülen kavgayı sürekli daha yüksek seviyelere taşıyan tüm Komünist Parti ve Örgütleri selamlıyoruz. Proleter ideolojiye dayalı olarak Halk Savaşı ve silahlı mücadeleleri sürdüren işçi ve köylü müfrezelerini selamlıyoruz. Komünistlerin silaha sarılarak eski gerici iktidarı yıkmaya başladıkları ülkelerde çeşitli gelişim aşamalarındaki halk iktidarı organlarını selamlıyoruz. Emperyalizme, revizyonizme ve gericiliğe karşı yürütülen amansız kavgada bizimle birlikte en yüksek fedakarlıkları gösteren tüm devrimcileri ve gerçek demokratları selamlıyoruz.

Bu günde, kırmızı bayrağımızın-orak ve çekiçle bezenmiş-altında omuz omuza yürüyoruz. İnsan tarafından insanın bin yıllardır süren sömürüsüne bir son verme kararlılığımız daha güçlü, devrimci iyimserliğimiz daha coşkulu ve davamızın doğruluğuna olan inancımız sarsılmazdır. Bugün bizim günümüzdür; saflarımızı güçlendirerek, cenneti fırtına ile fethetmeye kararlı uluslararası devrimci güçlerin oluşumunu gözlerimizle görüyoruz.

Dünya proletarya devriminin gelişim koşulları son derece elverişlidir; rüzgâr bizden yanadır ve dünya durumuna dair yapılacak her değerlendirme bunu teyit etmektedir.

Bugünün Dünyası: Emperyalizmin Genel Krizi, Çözölüşü ve Artan Asalaklığı

2008 krizinden bu yana emperyalist sistem ekonomik, politik ve askeri krizlerle sarsılıyor. ABD emperyalizminin hegemonik konumundaki gerileme eğilimiyle birlikte, emperyalist dünya sistemi içinde yeni kutuplaşmalar ve ittifaklar oluşuyor. Çin sosyal-emperyalizmi, çelişki ve işbirliği dinamikleri içinde ABD ile çeşitli bölgelerde ve sektörlerde daha fazla rekabete giriyor. Rus emperyalizmi ise, NATO önderliğindeki “Batılı” emperyalist genişlemeye karşı askeri hamlelerini artırarak özellikle Ukrayna’daki savaşla birlikte emperyalist çelişkileri yeni bir boyuta taşıyor. Avrupa Birliği’ne (AB) üye emperyalist güçler—özellikle Almanya ve Fransa—ABD’nin ekonomik ve askeri hamlelerine dahil olsalar da, aynı zamanda kendi askeri konumlarını güçlendirmeye çalışıyorlar. Almanya derin bir ekonomik durgunluk içindeyken, Fransa ise iç politik krizlerle boğuşuyor. İtalya ağır borç yükü altında ABD ile ilişkilerini kullanarak AB içindeki konumunu korumaya çalışıyor. İngiltere emperyalist sistemdeki yerini ABD’ye dayanarak koruma çabasında. Kanada ise egemenliğini defalarca ihlal eden ABD’ye karşı sadece sembolik tepkiler gösterebiliyor. Rusya, askeri gücü bakımından (özellikle nükleer kapasitesi sayesinde) ABD’yle rekabet edebilen tek emperyalist güç olmasına rağmen, üç yılı aşkındır Ukrayna’ya yönelik saldırgan savaşında ağır bedeller ödüyor.

Ortadoğu, Afrika ve Asya’da emperyalistler arası nüfuz mücadeleleri şiddetlenmiş durumda ve askeri müdahaleler yaygın. NATO (ABD, İngiltere, Almanya, Fransa, Japonya, Avustralya vb.) ve Çin-Rusya merkezli bloklar arasındaki çelişkiler sadece Avrupa’da değil Asya-Pasifik’te de büyüyor. ABD’nin Çin’i kuşatma politikası, Japonya, Avustralya, İngiltere ve Kanada ile yapılan askeri ittifaklarla sürüyor. Çin’in büyüyen gücü, ABD ve müttefikleri tarafından “stratejik tehdit” ilan edilmesine neden oldu ve bu, Asya-Pasifik bölgesinde yeni bir savaş odağının doğmasına yol açabilecek ciddi bir çelişki oluşturuyor.

Kısacası, emperyalist dünya düzeninde güç dengeleri değişme eğiliminde olsa da, bugün itibarıyla hiçbir büyük emperyalist güç ABD’ye karşı küresel bir savaş başlatabilecek kapasitede değildir. Bu yüzden alarmist propagandalar, devrimin ana eğilim olduğunu gizlemeye hizmet etmektedir. Ancak çelişkilerin keskinleşmesi, yeni ve daha büyük emperyalist savaşlar (hatta bir dünya savaşı) tehlikesini artırmıştır. Komünistler, bu durumu doğru değerlendirmeli ve devrimi çağın ana eğilimi olarak kavrayarak hareket etmelidir.

Sömürgeci Emperyalist Savaşların ve Direnişlerin Niteliği

Emperyalistlerin, bağımlı uluslarda çıkardığı savaşlar; dünya üzerindeki paylaşım mücadelesinin bir ifadesi ve yağma amaçlıdır. Doğrudan ya da dolaylı saldırıya uğrayan halkların boyunduruk altına alınmasını hedefleyen bu savaşlar, esas olarak talan ve tahakküm savaşlarıdır. Afrika’da Libya’dan Mozambik’e, Sahel’den Somali’ye dek süregiden savaş ve silahlı çatışmalar bu karakterdedir. Aynı durum Filistin’den

Myanmar'a uzanan coğrafyadaki çatışmalar için de geçerlidir. İçinden geçtiğimiz bu çağ, daha fazla savaşın yürütüldüğü ve hazırlıklarının yapıldığı bir dönemdir. Emperyalist saldırganlık, askeri müdahaleler ve darbeler yaygınlaşmaktadır. Bu savaşlar modern sömürge savaşlarıdır ve “vekil savaşlar” (proxy wars) terimi, bu gerçekliği örtmeye hizmet etmektedir.

ABD emperyalizminin 1990'larda ilan ettiği “tarihin sonu” ve “kapitalizmin zaferi” gibi büyük yalanlara inananlar, ulusların bağımsızlık ve kurtuluş mücadelelerini görmezden gelirler. Bu anlayışlar, tarihin en temel öznesi olan kitleleri yok sayar ve halkların devrim arzusunu hesaba katmaz. Ancak gerçeklik, bu tür fildişi kule yaklaşımlarını sürekli yıkıma uğratmaktadır.

Dünyanın Dört Bir Yanında Kitleler Ayakta ve İsyanda

2025 Nisan'ında Yunanistan'da ülke tarihindeki en büyük genel grev ve halk protestoları gerçekleşti. Arjantin, Hindistan ve Güney Afrika gibi ülkelerde genel grevler ve grev dalgaları, egemen sınıfların ve onların hükümetlerinin saldırılarına karşı gelişti. Sırbistan'da halk protestoları büyümekte. Bangladeş'te halk ayaklanması hükümeti devirdi. Türkiye'de kitle mücadelesi, halkın geniş kesimlerinin öfkesini sokağa taşıdı. Bunlar sadece en güncel örneklerden bazılarıdır.

Sömürünün ve emperyalist savaşların yoğunlaştığı, ezilen ulusların nüfusunun arttığı, yoksulluğun büyüdüğü koşullarda halkların devrimci potansiyeli de artmaktadır. İnsanlar öyle bir noktaya gelecek ki, açlıktan ölmeye tercih edecekleri şey, silah alıp savaşmak olacak. Bu durum, anti-emperyalist mücadelelerin, ulusal kurtuluş savaşlarının, saldırıya karşı direnişin ve devrimlerin zemini olacaktır.

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı uğruna yürüttüğü kahramanca mücadeleyi tasfiye etmeye dönük Türk devleti ve emperyalist efendileri tarafından yürütülen komplo asla başarıya ulaşamayacaktır. Mücadele karmaşık dönemeçlerden geçse de, sonunda sahte önderler maskelerini düşürecek ve kitleler kendi davalarının gerçek temsilcileri olan komünistlerin arkasında saf tutacaktır. Emperyalizmin “barış anlaşmaları” şeklindeki karşı-gerilla taktikleri (Nepal örneğinde olduğu gibi) geçici gerilemelere yol açabilir ama tarihsel yönelimi tersine çeviremez. Mesele her zaman doğru önderliğin varlığıdır.

Filistin halkının, ABD emperyalizminin yönlendirmesiyle İsrail devleti tarafından yürütülen saldırılara karşı verdiği kahramanca mücadele, yalnızca cesaret ve kararlılığın değil; aynı zamanda silaha sarılmış, kendi gücüne dayanan ve saldırgana karşı birleşik cepheyi sürdüren ezilen bir halkın emperyalizme karşı durabileceğinin parlayan bir göstergesidir. Ancak direniş, kurtuluşun önkoşulu olsa da, onunla özdeş değildir. Tüm görkemine rağmen, Filistin'in mevcut Ulusal Direniş Cephesi bugünkü haliyle Filistin halkını tam bir zafere, ulusal ve yeni demokratik kurtuluşa götürecek kapasitede değildir.

İsrail devletini ve emperyalist efendilerini yıkmak için, demokratik devrimin görevlerini yerine getiren bir Ulusal Kurtuluş Savaşı zorunludur. Emperyalizm ve Proleter Devrim çağında, bu görev ancak proletarya önderliğinde yerine getirilebilir. Bu önderlik, ancak Marksist-Leninist-Maoist bir Komünist Parti tarafından sağlanabilir. Savaşın ortasında, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i yaratıcı biçimde uygulayan bir komünist parti, ister demokratik ister sosyalist nitelikte olsun, her devrimin görevlerini çözebilir. Bu gerçek evrenseldir ve hiçbir istisnası yoktur.

Tüm komünistler ve devrimciler, Filistin Ulusal Direniş Cephesi'ni koşulsuzca desteklemeli, onu her türden hain ve fırsatçı saldırıya karşı savunmalı ve aynı zamanda Filistinli komünistlerin Marksist-Leninist-Maoist Partilerini kurma mücadelesine her alanda destek vermelidir.

Anti-Emperyalist Direnişin Yükselişi: Latin Amerika ve Asya'daki Mücadeleler

Filistin Ulusal Direniş Cephesi'nin destansı mücadelesi, Yemen ve Irak halklarının silahlı dayanışmasından emperyalist metropollerdeki milyonların seferberliğine dek tüm dünyada anti-emperyalist mücadelenin alevini yeniden harladı. Bu hareket, kaçınılmaz biçimde uluslararası proletaryanın devrimci hareketiyle birleşecektir. Bu bağlamda, Halk Savaşı'nı yürüten Marksist-Leninist-Maoist Komünist Partilerin öncü mücadeleleri belirleyici bir rol oynamaktadır.

Maoist Halk Savaşları, emperyalizm tarafından dayatılan yarı-sömürge ve yarı-feodal boyunduruktan kurtuluşun yolunu gösteren umut ışıklarıdır. Demokratik devrim yoluyla kazanılan ulusal kurtuluşun mümkün olduğunu ortaya koyarlar. Bu tür savaşlara daha fazla ihtiyaç vardır ve bu savaşların ezilen ulusların ve halkların yürüttüğü kurtuluş mücadeleleriyle birleşerek emperyalizmi dünya yüzeyinden silip süpürecek bir fırtınaya dönüşmesi gerekmektedir. Bu çerçevede Latin Amerika'daki gelişmeler, dünya devrimci hareketi ve komünistleri açısından özel dikkat gerektirmektedir.

Güney Amerika'da, Ekvador ve Peru'da olağanüstü hâl ilan edilmiştir. Arjantin'de yoksulluk hızla artmakta, halk güçlü kitle eylemleriyle ayağa kalkmaktadır. Venezuela'da istikrarsızlık sürmekte ve Guyana ile sınır çatışması her an silahlı çatışmaya dönüşebilir. Kolombiya'da Petro yönetimi—demagojisine rağmen emperyalizme (özellikle ABD'ye) hizmet eden bürokrat kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin çıkarlarını temsil etmektedir—ülkeyi “sakinleştirme”yi başaramamış, silahlı mücadele hâlâ canlıdır. Bolivya'da egemen sınıflar arasındaki çelişkiler şiddet yoluyla çözülmekte, kitlelerin birbirine kırdırılması çabaları kitlelerin doğrudan karşı koyuşuyla boşa çıkmaktadır. Paraguay'da gerilla mücadelesi sürmekte, Şili'de toprak mücadelesi derinleşmekte ve kırsal alanda silahlı mücadele artık bir gerçeklik hâline gelmiştir.

En önemlisi, Brezilya'nın kırsal bölgelerinde büyük bir başkaldırı başlamış; yoksul köylüler büyük toprak sahiplerinin çetelerine, onlara destek veren polis ve silahlı kuvvetlere karşı ellerinde silahla direnmektedir. Ülke çapında artan halk protestoları bağlamında, emperyalizmin (özellikle ABD'nin) uşağı olan fırsatçı Luiz Inacio'nun gerici hükümeti, halk isyanını bastırma çabalarında başarısız olmuştur.

Orta Amerika'da, El Salvador'da olağanüstü hâl ilan edilmiştir ve aşırı gerici rejim yoksullara savaş açmıştır. Meksika'da, emperyalist ülkelerdeki uyuşturucu tüketimi tarafından finanse edilen savaş ağaları halka karşı savaş yürütmektedir. Bu savaş ağalarının en tehlikelisi bizzat federal devlettir. Guatemala'da kitleler ve Panama'da işçiler, artan yoksulluk ve kötüleşen yaşam koşullarına karşı mücadeleyi sürdürmektedir.

Karayipler'de (Antiller), Haiti emperyalist müdahaleyle körüklenen gerici gruplar arası vahşi bir iç savaşla boğuşmaktadır. Küba rejimi halkın temel elektrik ihtiyacını bile karşılayamazken, kitle protestoları revizyonist yönetim tarafından acımasızca bastırılmaktadır.

Tüm bunlar, bürokratik kapitalizmin derinleşen krizi ve ABD emperyalizminin artan saldırganlığı bağlamında gerçekleşmekte; bu durum tüm kıtada çalkantıları hızlandırmakta ve istikrarsızlığı katlamaktadır. Bu bölgede demokratik devrimin ana gücü, başta yoksul köylüler olmak üzere köylü sınıfıdır. Bugün, dünya çapında eşitsiz biçimde gelişen devrimci durum, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen ülkelerinde yoğunlaşmış biçimde ifadesini bulmaktadır.

Uluslararası Komünist Hareket'in stratejik gücü bugün, Rio Grande'den Tierra del Fuego'ya kadar ICL bünyesinde faaliyet gösteren Partiler ve Örgütlerdir. Latin Amerika için "kuru ot" benzetmesi artık yetmemektedir; tüm bölge adeta patlamaya hazır bir barut fıçısıdır. Maoistler bu temelde hareket ederek, başta yoksul köylüler olmak üzere, kitleleri harekete geçirip politize ederek örgütlemekte ve giderek artan ölçekte silahlandırmaktadır. Bu faaliyetler, demokratik devrimde temel güç olan halkı, Halk Savaşı'nı başlatma perspektifiyle donatmaktadır. Hiç kuşkusuz, bugün bu çabalar, Asya'daki Halk Savaşları yürüten yoldaşlara verilebilecek en güçlü destektir.

Asya'da Halk Savaşları ve Proleter Enternasyonalizmin Görevi

Filipinler'de, emperyalizmin uşağı olan Marcos rejimi, ülkeyi emperyalist bir savaş üssüne dönüştürmeye çalışırken, halka karşı yürüttüğü karşı-devrimci kampanyaları yoğunlaştırmakta ve esas olarak komünistleri hedef almaktadır. Emekçi ve devrimci kitlelerin öncülüğünde, Filipinler Komünist Partisi (CPP) ve Yeni Halk Ordusu (NPA), 56 yılı aşkındır Halk Savaşı yürütmekte ve bürokratik-kapitalist yöneticilerin yağma ve savaş planlarına karşı ülke içindeki en büyük tehdit olmaya devam etmektedir. Marcos çetesi tarafından dillendirilen "af" vaadi, halkı yanıltma amaçlı onlarca yalan gibi kısa sürede ifşa edilmiştir. "Komünist Parti'yi yok etme planı" başarısız olmuştur

ve önceki denemeler gibi bozguna uğrayacaktır. Karşı-devrimci kampanyaların yoğunlaştırılması, halk savaşının da yoğunlaşmasına yol açmakta; bu süreç, özellikle tarım devrimi gibi demokratik devrimin farklı alanlarında ilerleme sağlayan bir düzeltme (rektifikasyon) sürecine ivme kazandırmaktadır.

Hindistan'da da benzer şekilde, eski bürokratik-kapitalist ve aşırı gerici devlet tarafından yürütülen katliamcı “Kagaar Operasyonu”nu şiddetle kınıyoruz. Bu karşı-devrimci kampanya, halk savaşını yok etmeyi ve Brahmancı-Hindufaşist devletin militarizasyonunu ve şirketleşmesini derinleştirmeyi hedefleyen kapsamlı bir halk düşmanı savaş ve imha harekâtıdır. Ancak “Yeşil Av Operasyonu”nda da görüldüğü üzere, bu tür girişimler başarısızlığa mahkûmdur.

Proleter enternasyonalizmin ruhuyla, Hindistan ve Filipinler'deki halk savaşlarını her yolla savunmaya ve desteklemeye çağırıyoruz. Düşmanın tüm planlarının bozguna uğratılacağına ve halk savaşlarının, halkların güçlü desteği ve dünya devrimcilerinin dayanışması sayesinde gelişip eski düzeni yıkacağına; halkın yeni demokratik iktidarını kuracağına dair sarsılmaz inancımızı ifade ediyoruz.

Emperyalist Ülkelerde Devrimci Süreç ve Proletaryanın Rolü

Emperyalist ülkelerde burjuvazi, tarihsel olarak kazanılmış demokratik ve işçi haklarına karşı kapsamlı bir saldırı yürütmektedir. Krizin yükü, işçi sınıfının ve geniş halk kesimlerinin sırtına yıkılmakta; buna karşılık işçilerin mücadeleleri ve grevleri giderek artmaktadır. Halkın bu sözde “demokrasilere” karşı öfkesi ve reddiyesi, parlamentarizmin krizini derinleştirmekte ve emperyalizmin faşizme ve gericiliğe yönelme eğilimi artık açık biçimde görünür hâle gelmektedir.

Fransa veya İrlanda gibi ülkelerde demokratik ve anti-emperyalist hareketlere dönük sansür ve baskılar, protestolarla ve bu sözde “demokratik” düzenin maskesinin düşürülmesiyle karşılık bulmaktadır. Tanınmış anti-emperyalist Georges Ibrahim Abdallah'ın serbest bırakılması için yürütülen kampanya, ülkede binlerce insanı harekete geçirmiş ve komünistler bu sürece önemli bir rol oynamıştır.

İngiltere ve İtalya'da, emperyalist militarizasyon politikaları ve Ukrayna veya İsrail'e savaş ekipmanı sevkiyatı işçiler tarafından grev ve ablukalarla karşılanmıştır. Belçika'da, emeklilik yaşını yükseltmeyi amaçlayan “emeklilik reformu”na karşı genel grevle yanıt verilmiştir. ABD, İngiltere, Almanya ve Avusturya gibi ülkelerde, otomotiv ve diğer sanayi sektörlerinde kitlesel işten çıkarmalar ve sanayisizleştirme politikalarına karşı büyük protestolar gelişmiştir. İspanya'da, özellikle Valensiya bölgesinde yüzlerce kişinin ölümüne neden olan sel felaketinin ardından, halk burjuva partilere ve hatta doğrudan krala karşı militan bir biçimde ayağa kalkmıştır.

Bu mücadeleler, emperyalist ülkelerde işçi sınıfının “hareketsiz” ve “pasif” olduğu yönündeki oportünist ve revizyonist yalanları açıkça çürütmektedir. İşçi sınıfını dizginleme ve sisteme entegre etme işlevini yıllarca üstlenen sosyal demokrasi derin

bir kriz içindedir ve artık bu rolü oynayamaz durumdadır. Bu nedenle burjuvazi, “istikrar” sağlama adına sağcı partileri yedekte tutmakta, sistemin yeni aparatları olarak öne sürmektedir.

Oportünistler ve sözde “liberal-sol” unsurlar, burjuva düzenin hâkim fraksiyonlarını “faşizme karşı” destekleyerek, bu çürümüş sistemin kuyruğu olduklarını ortaya koymaktadır. Seçim sonuçları ve işçi-halk hareketlerindeki dinamikler, sosyal demokrasinin emek hareketindeki hegemonik konumunu yitirmekte olduğunu, hatta bazı yerlerde tamamen kaybettiğini ortaya koymakta; bu da kitle hareketlerinin giderek daha “bağımsız” ve “kontrolden çıkmış” biçimler almasına, örneğin “vahşi grevler” gibi özerk eylemlere neden olmaktadır.

Bu durum, komünistlerin işçi sınıfı ve halk yığınları içinde kök salmaları için elverişli bir zemin sunmaktadır. Bu zemin, kaçınılmaz olarak komünist partilerin yeniden inşa sürecinin ilerlemesine ve sosyalist devrimlerin gelişmesine katkı sunacaktır.

Yeni Bir Devrimler Çağına Giriş: Görevlerimiz ve Perspektifimiz

Dünya artık açık biçimde yeni bir devrimler dönemine girmiştir; emperyalizmin çözülüşü her geçen gün daha da ilerlemektedir. Proleter dünya devriminin zemini olgunlaşmakta ve özellikle Marksist-Leninist-Maoist partilerin önderliğinin aciliyeti giderek daha da belirgin hâle gelmektedir. Emperyalistler arası çelişkilerin derinleşmesi, emperyalist saldırganlık ve gericilikteki artış, ezilen dünya halklarının ve uluslararası proletaryanın öfkesini büyötmektedir. Bu öfke artık kendini gerçekleştirecek kanallar aramaktadır.

Tüm komünistler ve devrimciler, tarihin kaçınılmaz yönünü kavrayarak bu nesnel koşulları, proleter dünya devriminin gelişimi için gerekli olan siyasal ve örgötsel temellere dönöştürmekle yükömlüdür. Dünya genelindeki çalkantılı süreç ve yoğunlaşan çelişkiler, bize umudu büyötmeye fırsatı sunmaktadır—çaresizliği değil. Başkan Mao’nun dediğı gibi: “Gökyüzünde kaos var: Koşullar uygundur.” Tüm komünistler ve devrimciler tarihsel sorumluluklarını yerine getirmelidir.

Marksizm-Leninizm-Maoizm Bayrağı Altında Kitlelerin İsyanını Örgötle!

Komünist Partilerin yeniden inşa mücadelesi kararlılıkla, inisiyatifle, sorumlulukla ve proleter bir ihtirasla yürötmölmelidir. Marksizm-Leninizm-Maoizm’in evrensel doğruları, her ölkenin tarihsel ve ulusal koşullarına uygun olarak yaratıcı biçimde uygulanmalı ve Maoizm, bu teorik bütönlüğün üçöncü, yeni ve daha yüksek aşaması olarak tam anlamıyla kavranmalıdır. Komünistler, önderlik edecekleri devrimin Genel Politik Hattı’nı ve Programı’nı, iki çizgi mücadelesi ve sınıf mücadelesi içinde şekillendirmelidir. Bu devrim, ancak devrimci savaş yoluyla zafere ulaşabilir ve buna uygun örgüt biçimleri inşa edilmelidir.

Komünistler, kitlelerin en geniş ve en yoksul kesimlerine inerek onları devrimci şiddet ve revizyonizme karşı mücadele temelinde eğötmelidir. Burjuva “yasallığına” ve

parlamentar aptallığa (cretinizme) karşı kopuş sağlanmalı; devrimci sürecin dünya genelinde tanımlayıcı öznesinin, en yoksullar—yani isyana en yatkın olanlar—olduğu kavranmalıdır.

Proletaryanın tarihsel görevini yerine getirebilmesi için, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bu sınıf, devrimin öncü gücü olarak örgütlenmelidir. Ancak bu sayede, “muazzam çöp yığınları” parça parça süpürülebilir ve komünistler, günlük taleplerle iktidar mücadelesi arasındaki ilişkiyi doğru bir şekilde kurabilir. Çünkü halk için en temel ve en yakıcı talep, iktidardır.

Ancak bu temelde, demokratik devrim cephesinde proletaryanın hegemonyasını güvence altına alacak işçi-köylü ittifakı kurulabilir ve bu hegemoni sosyalist devrim sürecinde de sürdürülebilir. Bu doğrultuda, proletarya, ezilen ülkelerdeki başlıca devrimci sınıf olan köylülükle birlikte örgütlenmeli; kadınlar, aydınlar, şehirlerdeki yoksullar, gençler, çocuklar ve diğer tüm ezilen sınıf ve katmanlarla birleşik, güçlü bir cephe inşa edilmelidir.

Proletarya, siyasi iktidarı yalnızca devrimci şiddet yoluyla ele geçirebilir. Bu nedenle, temel mücadele biçimi silahlı mücadele, temel örgüt biçimi ise devrimci silahlı güçlerdir. Devrimci savaş başlamadan önce tüm mücadeleler ve örgütlenmeler bu savaşa hazırlık amacı taşımali; savaş başladıktan sonra ise her şey onun gelişimine hizmet etmelidir.

Halk Savaşının Askeri Geçerliliği ve Güncel Deneyimler

Halk Savaşı’nı geliştirmek için nesnel koşullar son derece elverişlidir. Son dönemlerde yaşanan silahlı çatışmalardan elde edilen deneyimler, Marksist-Leninist-Maoist askeri teorisinin geçerliliğini bir kez daha teyit etmiştir. İnsanın savaşta belirleyici unsur olduğu gerçeği, ABD emperyalizmi önderliğindeki güçlerin Irak ve Afganistan’da yaşadığı yankılı askeri yenilgilerle bir kez daha kanıtlanmıştır.

Filistin Ulusal Direniş Cephesi’nin deneyimi, en ağır koşullar altında bile, eğer gerilla savaşı halk desteğine dayanır ve bu destekte köklenirse, kent ortamında dahi uzun süreli bir mücadele sürdürülebileceğini göstermiştir. Filistin veya Ukrayna’daki savaş alanlarından elde edilen deneyimler, emperyalistlerin stratejilerini tersine çevirmeye itmiş ve kara savaşının belirleyici rolünü yeniden kabul etmelerine neden olmuştur. Bu bağlamda, tünel savaşı gibi taktikler yeniden önem kazanmıştır. Hatta insansız hava araçları (drone) gibi yeni silah teknolojileri bile, halk savaşının savaşçıları bunları kullanmayı öğrendikçe, devrimci ordunun cephaneliğine dâhil edilebilecek araçlara dönüşebilir.

Komünistlerin Birliği ve Enternasyonal’in Yeniden Kuruluşu Perspektifi

Tüm bu gerçeklikler, bizleri daha kararlı, daha inançlı ve daha azimli kılmaktadır. Dünyadaki komünistlerin birliğini sağlamak ve Komünist Enternasyonal’in yeniden inşası perspektifiyle hareket etmek görevimizdir. Bu mücadele uzun, karmaşık ve

düşmanın sürekli saldırılarıyla zorlaştırılmıştır. Ancak biz komünistler, tam da dünya proleter devriminin karşısına çıkan zorlukları çözmek için varız. Komünistler tüm bu zorlukların üstesinden gelir; hiçbir şey ve hiç kimse bizi durduramaz. Zafere ulaşacağız.

Bugün birçok “anti-emperyalist” söylem, parlamenter ya da reformist mücadeleleri bir çözüm gibi sunmakta; fakat tarihsel deneyim açıkça göstermiştir ki, bu yöntemler halkların sömürsünü derinleştirmekten ve bu sömürüyü meşrulaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Bu noktada, devrimci, sınıf temelli ve enternasyonal bir anti-emperyalist mücadele inşa etmek tarihsel bir zorunluluktur.

Ezilen halkların ve uluslararası proletaryanın devrimci şiddetini ve halk savaşlarını örgütlemek, her zaman hatırlanmalıdır ki, karşı-devrimci şiddet ancak devrimci şiddetle alt edilebilir. Parlamenter veya reformist oportünizm, mevcut düzenin devamlılığını güvence altına alır ve ezilenleri daha da kırılğan hâle getirir. Bu yüzden, ideolojik netlik, siyasal inisiyatif ve ulusal ve uluslararası düzeyde örgütlerin inşası, proleter dünya devriminin temellerini güçlendirmek için bir seçenek değil, bir zorunluluktur. Bu zorunluluğun somut karşılığı, Marksist-Leninist-Maoist partilerin güçlenmesi, yeniden inşa süreçlerinin ilerletilmesi ve anti-emperyalist uluslararası örgütlerin geliştirilmesidir.

Anti-Emperyalist Cephe’nin İnşası: Acil Görevimiz

Bugün önümüzdeki acil görev, Halk Savaşlarına verilen desteği daha yüksek bir seviyeye çıkarmayı amaçlayan Uluslararası Anti-Emperyalist Cephe’yi inşa etmektir. Bu doğrultuda, Peru Komünist Partisi’ne, Filipinler Komünist Partisi’ne, TKP/ML’ye ve Hindistan Komünist Partisi (Maoist) yoldaşlarımızın “Kuşatma ve İmha Operasyonu”na karşı yürüttükleri kahramanca direnişe kayıtsız şartsız desteğimizi yineliyoruz. Bu partiler, halk savaşının yolunda ilerleme ve kırmızı bayrağı yüksek tutma kararlılığını sergilemektedir. Karşı-devrimci kuşatma kampanyasının yoldaşlarımız tarafından ezileceğinden ve halk savaşının zafere ulaşacağından eminiz.

Tüm komünistleri ve devrimcileri, Marksizm-Leninizm-Maoizm bayrağı altında, emperyalizme, revizyonizme ve dünya gericiliğine karşı acımasız mücadelede bizimle birleşmeye; dünya proleter devrimine hizmet etmeye çağırıyoruz.

YAŞASIN 1 MAYIS!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, REVİZYONİZM VE GERİCİLİK!

**ZAFER, DİRENEN VE SAVAŞAN ULUSLARARASI PROLETARYA İLE EZİLEN
HALKLARIN OLACAKTIR!**

**KAZANACAĞIZ! ULUSLARARASI PROLETARYA VE DÜNYA HALKLARI
KAZANACAK!**

YAŞASIN HALK SAVAŞLARI!

YAŞASIN MARKSIZM-LENİNİZM-MAOİZM!

YAŞASIN ICL!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZM!

ANTI EMPERYALIST CEPHE'İN İNŞASINDA İLERİ!

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

1 Mayıs 2025

Enternasyonal Komünist Birlik